

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 331/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M. s. r. o., B., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária B., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát Mgr. P. Ď., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/066/2012 z 9. októbra 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ/25/2012 z 29. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M. s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) č. RP/066/2012 z 9. októbra 2012 (ďalej aj „rozhodnutie Rady“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 SŽ/25/2012 z 29. januára 2013 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že 10. apríla 2012 jej bola doručená výzva Rady na doloženie súvislého záznamu z televízneho vysielania programovej služby z 1. apríla 2012 v určenom čase. Sťažovateľka odpovedala upozornením, že požadovaný záznam nedodá. Na základe jej oznámenia bolo proti nej začaté správne konanie č. 312-PLO/O-3601/2012 v súvislosti s možným porušením ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), v ktorom jej rozhodnutím Rady č. RP/066/2012 z 9. októbra 2012 bola uložená pokuta vo výške 2 000 eur. Proti uvedenému rozhodnutiu Rady sa sťažovateľka odvolala. O jej odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 SŽ/25/2012 z 29. januára 2013 tak, že potvrdil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu.

Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd a Rada svojimi rozhodnutiami, ako aj konaniami, ktoré im predchádzali, porušili jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že Rada „v rozpore s právom sťažovateľky neobviňovať seba samú použila štátne donútenie a štátnym donútením sa pokúsila získať dôkaz proti sťažovateľke a následne sankcionovala sťažovateľku. Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie došlo aj postupom Najvyššieho súdu SR, ktorý rozhodoval o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu RVR, tým, že neposkytol ochranu ústavných práv sťažovateľky a postup RVR pri získavaní dôkazu a sankcionovaní sťažovateľky vyhodnotil ako súladný so zákonom.“

Ďalej v sťažnosti sťažovateľka odôvodňuje svoje presvedčenie o zásahu do jej práva neobviňovať samú seba:

«Sťažovateľka má za to, že nie je a nebola povinná RVR predložiť záznam z vysielania a to ani na vyžiadanie RVR, nakoľko takáto povinnosť neoprávnene zasahuje do jej garantovaných práv. Spôsob akým dochádza k získavaniu dôkazu - záznamu z vysielania programu jednoznačne porušuje právo sťažovateľky na inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru), a to v intenciách trestnoprávnej zásady „neobviňovať seba samého“.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach k právu neobviňovať sám seba uviedol, že aj keď v článku 6 Dohovoru nie je osobitne uvedené právo mlčať a právo neprispieť k obvineniu vlastnej osoby, tieto práva sú všeobecne uznávaným medzinárodným štandardom, ktorý je jadrom pojmu spravodlivého procesu podľa článku 6. (napr.: Saunders v. Spojené kráľovstvo).

Sťažovateľka tvrdí, že článok 6 Dohovoru sa vzťahuje na prejednávany prípad, nakoľko RVR použila formu štátneho donútenia pri získaní dôkazu, ktorý môže usvedčovať sťažovateľku zo spáchania správneho deliktu a v rozpore s článkom 6 a právom neobviňovať seba samého RVR na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) požadovala aktívnu súčinnosť sťažovateľky pri produkovaní dôkazov proti sebe. Rozhodnutím RVR uložila sťažovateľke sankciu na základe štátnym donútením vyžiadaného dôkazu, ktorý mal (mohol aj nemusel) byť použitý v konaní proti nej.»

V ďalšej časti svoje sťažnosti sťažovateľka uvádza rozhodnutia najvyššieho súdu aj ústavného súdu, ktoré sa zaoberali námietkou rozporu so zásadou „nikto nie je povinný sám seba obviňovať“ a vyslovili nedôvodnosť uvedenej námietky, a argumentuje proti záverom, ktorými súdy objasnili svoje tvrdenia.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti vydal tento nález:

„1. Základné právo spoločnosti M., s. r. o., B., na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 4 SŽ/25/2012 zo dňa 29. 01. 2013 a rozhodnutím Rady pre

vysielanie a retransmisiu zo dňa 09. 10. 2012, číslo RP/066/2012, v konaní vedenom pod spisovou značkou 312-PLO/O-3601/2012 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 4 SŽ/25/2012 zo dňa 29. 01. 2013 a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu zo dňa 09. 10. 2012, číslo RP/066/2012, v konaní vedenom pod spisovou značkou 312-PLO/O-3601/2012, sa zrušujú vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Rade pre vysielanie a retransmisiu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR a Rada pre vysielanie a retransmisiu sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť spoločnosti M., s. r. o., B., trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie B., s. r. o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

1. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv rozhodnutím Rady

Sťažovateľka žiada vysloviť porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím Rady č. RP/066/2012 z 9. októbra 2012.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrana tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Napadnuté rozhodnutie Rady je rozhodnutím orgánu verejnej správy, proti ktorému je podľa § 64 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje najvyšší súd podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Sťažovateľka v tomto prípade využila možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu, a preto o ochrane jej práv proti uvedenému rozhodnutiu Rady rozhodoval v odvolacom konaní najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodovať o uvedenom opravnom prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu Rady v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv rozsudkom najvyššieho súdu

Sťažovateľka namieta aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž/25/2012 z 29. januára 2013. Najvyšší súd označeným rozhodnutím potvrdil podľa § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie Rady, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka namieta zásah do jej práva neobviňovať samú seba, a to na základe štátneho donútenia s hrozbou sankcie pri získavaní dôkazu. Sťažovateľka sa na základe toho domnieva, že nie je povinná predložiť Rade záznam z vysielania televízneho programu, keďže táto povinnosť neoprávnene zasahuje do jej práv garantovaných ústavou a dohovorom, pričom poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), konkrétne uvádza, že napr. rozhodnutia *Funke v. Francúzsko*, *Allen v. Spojené kráľovstvo*, *Martinen v. Fínsko*, *Chambaz v. Švajčiarsko*, ako aj *Bykov v. Rusko* sú plne aplikovateľné na prejednávajúcu vec. Tvrdí tiež, že každé „sebaobviňovanie“ treba skúmať ad-hoc, a keď je sťažovateľka hoci aj nepatrne podozrivou osobou, musia byť garantované jej práva vrátane práva neposkytovať aktívnu súčinnosť pri produkovani dôkazov vo svoj neprospech.

Sťažovateľka tiež poukazuje na rozhodovacia prax najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktorá *«jednoznačne priznáva právo RVR na vyhotovovanie záznamov z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení. Preto v rozpore s názorom Ústavného súdu SR (IV.ÚS 47/2013-26), ktorý uviedol, že „Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania“*, sťažovateľka uvádza, že samotný Ústavný súd SR priznal RVR právo kontrolovať plnenie, resp. neplnenie povinnosti prostredníctvom vyhotovovania záznamov z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení, ktoré RVR extenzívne pri svojej činnosti využíva. Ak takýmto postupom RVR realizuje svoju právomoc, potom nemôže existovať proporcionality zásahu do práv sťažovateľky na základe ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l) Zákona o vysielaní, nakoľko RVR má právo a dokonca povinnosť využiť všetky prostriedky na zistenie skutkového stavu veci, čiže aj vyhotovovať záznamy z vysielania na vlastnom nahrávacom zariadení.». Z uvedeného sťažovateľke vyplýva, že účel sledovaný obmedzením základného práva je možné dosiahnuť aj spôsobom, ktorý v nižšej miere obmedzuje sťažovateľku.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 4 Sž/25/2012 sa s námietkami sťažovateľky vysporiadal touto argumentáciou:

„K bodu III/8 - 9, a 10 odvolania súd poukazuje v plnom rozsahu na doterajšiu judikatúru týkajúcu sa konaní vo veciach navrhovateľa, osobitne na rozsudky NS SR č. k. 8 Sž/15/2011 a 8 Sž/29/2011, ale aj 5 Sž/18/2011, 2 Sž/17/2011, ktoré nepochybne boli navrhovateľovi v čase podania prejednávaneého odvolania známe. Senát najvyššieho súdu sa v pojednávanej veci neodklonil od ustálenej judikatúry súdu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona, vysielateľ je povinný, uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie Rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencii po dohode s vysielateľom.

Podľa § 64 ods. 1 Zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,*
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,*
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,*
- d) pokutu,*
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.*

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby, okrem vysielateľa prostredníctvom internetu, od 165 eur do 6638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1659 eur, ak neposkytol Rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Z obsahu pripojených spisov vyplýva, že odporkyňa listom č. 1982/2012 doručeným 10. 4. 2012 vyžiadala od navrhovateľa zaslanie súvislého záznamu vysielania programu zo dňa 1. 4. 2012 v čase od 10:55 hod. do 12:05 hod, a to v lehote 7 dní od doručenia.

Navrhovateľ požadovaný záznam nepredložil, pričom doručil dňa 13. 4. 2012 Rade list, v ktorom uviedol, že požadovaný záznam je pripravený doručiť, avšak až potom, ako mu Rada doručí relevantné rozhodnutie o vyžiadaní predmetného záznamu. Prekážkou

predloženia záznamu podľa obsahu tohto vyjadrenia nebola teda neidentifikovateľnosť záznamu, ktorá napokon bola aj krátkou cestou odstránená.

Argumentáciu navrhovateľa o povinnosti odporkyne vyžiadať predmetný záznam formálnym rozhodnutím nepovažoval najvyšší súd za dôvodnú.

V zmysle § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona je Rade zverené oprávnenie vyžiadať záznamy vysielania, zákonodarca nepredpokladal pri takomto úkone rozhodovanie o vyžiadaní. Nejedná sa o zásah do práv vysielateľov - ukladanie povinností ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, nakoľko povinnosť predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, ale táto je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo Zákona (§ 16 ods. 3 písm. l/ Zákona). Rovnako gramatickým výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona je potrebné dôjsť k rovnakému vyššie uvedenému záveru, nakoľko zákonodarca v súvislosti s poskytovaním záznamov používa termín vyžiadanie a nie rozhodnutie...

Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu {nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry ESLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľ nekonal ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.“

Podobne ako najvyšší súd aj ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej sa už zaoberal s uvedenou námietkou sťažovateľky a jej tvrdením, že uloženie povinnosti predložiť záznam televízneho vysielania je porušením jej základného práva neobviňovať seba samu, ktoré je zahrnuté tak v základnom práve podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v práve podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 92/09, IV. ÚS 47/2013). Podľa názoru ústavného súdu výklad § 16 ods. 3 písm. l) zákona o vysielaní a retransmisii, v zmysle ktorého na vyžiadanie Rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom, je vecne správny a z ústavného hľadiska bez akýchkoľvek pochybností akceptovateľný.

K námietke sťažovateľky o existencii okolnosti vylučujúcej protiprávnosť jej konania (právo neobviňovať seba samu) ústavný súd opakovane uvádza (napr. sp. zn. IV. ÚS 12/2013), že podľa judikatúry ESLP je rozdiel medzi tým, či správny orgán alebo súd konal v súlade s čl. 6 dohovoru (resp. čl. 46 ústavy) pri preskúmaní uloženia pokuty za nepredloženie určitých informácií, a tým, či môže štát uložiť povinnosť vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb určité informácie (pozri rozsudok ESLP J. B. proti Švajčiarsku z 3. mája 2001, sťažnosť č. 31827/96 vo vzťahu k informáciám potrebným na správne určenie daňovej povinnosti).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno v zákonom ustanovenej povinnosti predložiť záznam z vysielania identifikovať „produkcii dôkazov“ proti sebe, ale ide o preukázanie splnenia zákonnej povinnosti (uchovávať záznamy z vysielania po určitý čas), ktorá bola osobám v pozícii sťažovateľky, regulovaných osobitnými právnymi predpismi, uložená ex ante vo všeobecnom záujme a ktorá slúži na riadny výkon funkcií Rady. Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania, a tento je vysielateľ povinný poskytnúť jej na zvyčajnom technickom nosiči (IV. ÚS 92/09), čím uloženie povinnosti sleduje legitímny cieľ výkonu kontroly v tejto oblasti, pričom miera zásahu (povinnosť vydať záznam) je vzhľadom na postavenie subjektov v oblasti vysielania a retransmisie marginálna.

Ústavný súd zároveň podotýka, že nepredloženie záznamov z vysielania nie je spojené s hrozbou trestnoprávneho postihu nad rámec peňažných poriadkových pokút za nepredloženie záznamu.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom,

s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil (aj s poukazom na svoju predchádzajúcu judikatúru) na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je potrebné vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju ústavný súd už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd uvádza, že skúmanie ďalších zákonom ustanovených náležitostí sťažnosti, príp. ich doplnenie, konkrétne chýbajúce splnomocnenie pre advokáta, stratili opodstatnenie, preto sa nimi už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013